

O singură scăpare: Părtași de natură divină

14 octombrie 2008

Gili Cârstea

Psalmistul spunea că „legea Domnului este desăvârșită (Ps 19:1), că nu are nevoie de îmbunătățiri sau amendamente.

La ce lege se referea el aici, la legea morală, sau la cea ceremonială?

Acesta a fost subiectul care a aprins disputa aprigă ce a precedat sesiunea CG din 1888. Liderii bisericii susțineau că legea despre care se vorbește în Galateni este legea ceremonială, iar Waggoner și Jones insistau că apostolul vorbește în special despre legea morală, ceea ce era imposibil de acceptat pentru frații cu răspundere. Recunoscând că legea care ne-a fost „un îndrumător spre Hristos” este legea morală, trebuia acceptat automat că nu mai este nevoie de ea odată ce am venit la Hristos (Gal 3:24-25), și că ea a fost pironită pe cruce (Col 2:24), ceea ce ar fi întors biserica înapoi în protestantismul apostaziat. Așa credeau frații.

Dacă ar fi fost dispuși să primească solia cu bucurie și interes, și să înainteze în slava ei crescândă, frații ar fi ajuns repede la înțelegerea corectă a legii, din perspectiva mării controversate, și ar fi putut onora pe Dumnezeu în ultima fază a procesului în care a fost aruncat de minciunile lui Satana.

Legea, în esența ei, reprezintă o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, și în același timp este fundamentul creației, scopul etern al lui Dumnezeu, legământul cel veșnic. Orice ființă creată, începând cu primul ordin al serafimilor și terminând cu omul, poate avea viață doar dacă este părtaşă de natura divină, după principiul sanctuarului (DA 161). Ființa creată este un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, având scris în minte caracterul lui Dumnezeu. Aceasta este legea desăvârșită a guvernării divine. Acest mod de existență pune la dispoziția cetățenilor universului puterile nelimitate ale Creatorului, și în același timp garantează viața în neprihănire, conform caracterului lui Dumnezeu.

Despre acest subiect central al mării controversate vorbeau Legea și Proorocii, și frații noștri din 1888 ar fi înțeles repede acest lucru, dacă în locul opoziției și ironiilor ar fi ales calea unei zeloase întoarceri la studiul Scripturii. Dacă făceau așa, poate primul verset care trebuia reactualizat ar fi fost cel din Matei:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu

va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” (Mat 5:17-18).

La ce Lege se referea Domnul Hristos aici? Evident, la toată legea, atât cea morală cât și cea ceremonială. Legea morală, atât de importantă cât este ea, nu putea exista în afara legii ceremoniale, lege care definea în detalii vaste, lucrarea din Sanctuar. Redusă la o formă minimalistă, Legea poate fi descrisă ca fiind casa lui Dumnezeu, locul unde sălășluiește Prezența Sa. Despre această Lege vorbește întreaga Scriptură, de la Geneza la Apocalips, și despre ea vorbea și Hristos în pasajul din Matei.

Hristos era împlinirea acestei Legi. Adam fusese creat ca o locuință în care Se odihnea Creatorul, un templu al Duhului Sfânt. Această Lege fundamentală a universului a fost stricată, deoarece omul a ales, la propunerea diavolului, să renunțe la acest privilegiu de a fi o locuință a lui Dumnezeu, atras de iluzia că despărțirea de natura divină ar fi o trambulină către divinitate pe cel mai scurt drum.

Legea, atât ceremonială cât și cea morală, urma să învețe pe oameni scopul lui Dumnezeu, intenția Sa de a aduce familia omenească înapoi la legământul etern al creațiunii, înapoi la Lege. De aceea subiectul Sanctuarului este atotprezent în Scriptură, și este de importanță vitală pentru generația care va răspunde invitației de a veni la nuntă.

Inspirația ne spune că Hristos a fost împlinirea acestui scop al lui Dumnezeu, prima ființă de la căderea lui Adam, în care scopul lui Dumnezeu a fost împlinit: „Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său. (DA 161).

De aceea spunea Hristos că El a venit să îplinească Legea, iar prima Sa declarație publică a fost aceea că El este un templu al lui Dumnezeu, pe care ei îl vor strica, dar pe care Dumnezeu îl va ridica după trei zile. Ioan ține să comenteze declarația, afirmând că Hristos le vorbea despre templul trupului Său.

Hristos este garantul nostru în sensul că El a fost primul membru al familiei omenești căzute în care scopul lui Dumnezeu a fost împlinit, garantând astfel refacerea acestui scop, refacerea Legii, în fiecare păcătos care acceptă calea lui Dumnezeu și scopul Său în creațiune.

Așa cum Tatăl locuia în Hristos, iar cele două naturi erau unite, tot așa trebuie să se întâmple cu noi, dacă așteptăm să împlinim vreodată Legea, dacă sperăm să avem caracterul lui Dumnezeu „desăvârșit reproduș” în noi.

Scopul etern al lui Dumnezeu nu este negociabil, nu suportă amendamente sau interpretări. Nu putem fi la discreția legii păcatului, și în același timp să trăim după îndemnurile Duhului. Nu putem fi o locuință a duhurilor necurate și urâte, și în același timp să trâmbițăm că suntem poporul ales al lui Dumnezeu, curățiți prin sângele lui Hristos. Ori suntem o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, părtași de natură divină, ori suntem o locuință a oricărei pășări necurate și urâte. Nu există cale de mijloc, iar Ziua Ispășirii va diviza omenirea în aceste două mari categorii.

Declarațiile sorei White despre părtășia cu natura divină sunt rezultatul acceptării cu bucurie a luminii pe care Dumnezeu a trimis-o prin mesagerii Săi în 1888, dovada că ea nu s-a împotrivit luminii, așa cum au făcut frații și colegii ei din conducerea bisericii. Riscând chiar credibilitatea propriei misiuni, punând în pericol statutul Mărturiilor în ochii poporului, ea nu a ezitat nicio clipă în fața luminii clar descoperite. Poziția ei asupra părtășiei cu natura divină este imbatabilă:

„Fiind părtași de natură divină, noi putem rămâne curați, sfinți și nepătați” (3 SM 131).

„El (Hristos) ne-a dat un exemplu de ascultare desăvârșită. El a luat măsuri ca noi să devenim părtași de natură divină și ne asigură că putem birui așa cum a biruit El” (3 SM 132).

„Luând natura noastră căzută, El a arătat ce poți deveni acceptând amplele măsuri pe care le-a luat, și devenind părtaș de natură divină” (3 SM 134).

„Omul trebuie, prin credință, să devină părtaș de natură divină și să biruiască fiecare ispită cu care este confruntat” (3 SM 140).

„Hristos a luat asupra Sa corp omenesc și a dat viața Sa ca jertfă pentru ca omul, devenind părtaș de natură divină, să poată avea viață veșnică” (3 SM 141).

„Nu există decât o singură cale de scăpare pentru noi, și anume în a deveni părtași de natură divină” (3 SM 197).

O singură cale de scăpare, adică fenomenala cale către desăvârșire creștină pe care a deschis-o Hristos, pășind dincolo de perdea, acolo unde are loc nunta, unirea dintre divin și uman.

Totul este gata, poftiți la nuntă!
